

UNA CRISI DURADERA

Des del passat dos d'agost els mitjans de comunicació han seguit amb atenció els aconteixements del Golf. La nostra publicació no podia fugir d'aquesta tendència, i l'exemplar que ara teniu a les vostres mans és un monogràfic sobre el tema, producte d'aquesta inèrcia.

Seguint l'esquema tradicional de la revista s'han tractat a cada una de les diferents seccions aspectes relacionats amb l'actual crisi iraquiana. Hem intentat desmarcar-nos de l'allau periodístic i abordar els diversos aspectes del conflicte des de la reflexió desapassionada.

Si observem el que la premsa ha manifestat des del començament de la invasió de Kuwait podem apreciar un lleuger canvi en el llenguatge. El monolitisme en la crítica a l'acció iraquiana i el recolzament a la reacció occidental comença a trencar-se tímidament. Això és positiu, ja que ni l'agressor és un il·luminat ni el defensor és un paladí que actua de forma desinteressada.

La present crisi ha convertit en actuals, contenciosos —com l'ocupació de Gaza, Cisjordania i Jerusalem Est— que per la seva persistència en el temps havien perdut l'atenció

del ciutadà. També aquesta crisi, al produir-se en un moment clau de la distensió Est-Oest, ha obligat als actors a reesituarse en l'escena internacional. Hem assistit amb sorpresa a canvis d'aliances a la zona i a posicionaments que poc temps enrera ens haurien resultat inimaginables (declaracions de la URSS i Iran; l'atansament Síria-EEUU).

L'actuació iraquiana planteja certs interrogants. Obeeix a factors interns —exèrcit sobredimensionat, descontent de la població, deute? O únicament a reivindicacions històriques? Si la raó principal és la reclamació territorial, per què dur-la a la pràctica en aquest moment? Iraq no travessa ara una bona situació econòmica com per aventurar-se en guerres de durada imprevisible. Potser els dirigents iraquians van veure en el petroli kuwaitià una bona solució per a la seva economia. Però de ser això cert, per què no varen seguir la invasió i van ocupar els rics jaciments saudites? Militarment estaven en condicions de fer-ho. La reacció d'Occident davant intervencions d'aquest tipus era previsible. En aquest cas, per què en Saddam Hussein va actuar així? Potser hauria rebut insinuacions en el sentit que la resposta seria més tímida del que en realitat ha estat?

